

Emili MASSANAS BURCET.
Fotògrafs i editors a les comarques
gironines (1839-1940).
Diputació de Girona. Col·lecció
«Quadrerns de fotografia». Volum I.
Girona, 1998, 207 pàg.

El treball d'una vida

AQUEST TREBALL és una compilació de l'obra en la qual Emili Massanas va treballar al llarg de la seva vida i també és un catàleg dels fotògrafs que van viure i/o treballar en algun moment de la seva carrera a Girona, des dels inicis de la fotografia fins a la postguerra. Així doncs, i tal com ho demostra el títol, l'Emili va elaborar un autèntic cens de fotògrafs i editors de les comarques gironines. La compilació ha anat a cura de Dolors Grau. Al llibre, se li ha donat la forma de diccionari. Per ordre alfabètic, inclou informació sobre autors, editors i impressors que van treballar a les comarques gironines. També, al final del llibre, s'han incorporat quatre relacions alfabètiques: de poblacions on hi havia hagut fotògrafs, de societats dedicades a la fotografia, de galeries de retratistes i de fotògrafs i editors. És

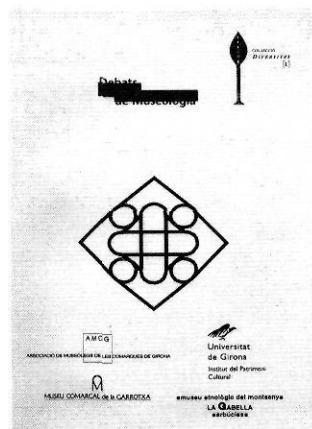
un treball molt interessant per a col·leccionistes d'imatges antigues, estudiosos, arxivers, documentalistes, investigadors, historiadors, geògrafs, especialistes dedicats a la fotografia, a l'estudi dels paisatges i de la seva evolució, etc. Les imatges antigues ens mostren el passat i reconstrueixen el paisatge de l'època. Moltes vegades el criteri que se segueix en la datació d'una imatge antiga és principalment l'època en què treballava el fotògraf.

Emili Massanas i Burcet va néixer el 27 de setembre de l'any 1940 al Pont Major (Girona). Dissenyador, fotògraf afeccionat i col·leccionista d'imatges, va dedicar bona part de la seva vida a l'estudi de la fotografia i a la recuperació, investigació i documentació de fotògrafs i de la fotografia antiga a les comarques gironines.

L'Emili, afectat d'una greu malaltia, va morir a Girona el 25 d'agost del 1991 a l'Hospital de Santa Caterina a l'edat de 50 anys.

El fons de l'Emili, que ell mateix anomenava Arxiu Massanas, va ser cedit pels seus familiars l'any 1993 a la Diputació de Girona i forma part de l'Arxiu d'Imatges Emili Massanas i Burcet. El fons, constituït per unes vint mil imatges originals, es troba dividit en dues grans seccions: la col·lecció d'imatges (la més nombrosa ja que representa aproximadament el 90% del total) i un conjunt d'imatges produïdes en l'àmbit de la seva vida privada, familiar i professional. Es tracta d'un arxiu d'imatges reconegut com de primer ordre dins els cercles culturals de les nostres comarques.

Natàlia Navarro i Sastre

Debats de Museologia. Girona,
Olot i Arbúcies, 1996-97.
UdG, Museu Etnològic del
Montseny, Museu Comarcal
de la Garrotxa i Associació
de Museòlegs de les Comarques
de Girona, 1998. 108 pàg.

Debats de museòlegs

ELS PROFESSIONALS de la museologia a Catalunya pateixen de la síndrome «saturació perpètua de feina» i això fa que no es publiquin reflexions, ni manuals ni cap text relatiu a la praxi quotidiana de la professió. En aquesta ocasió quatre institucions capdavanteres en la reflexió museològica: l'Associació de Museòlegs de les Comarques de Girona, l'Institut de Patrimoni Cultural de la Universitat de Girona, el Museu Comarcal de la Garrotxa i el Museu Etnològic del Montseny han publicat aquest recull de debats realitzats a les comarques gironines. D'aquesta manera seguim constatant allò que va iniciar-se a principis dels anys vuitanta, les comarques del nord del Principat marquen l'avantguarda museològica del país. Per començar cal llegir amb atenció la

introducció del catedràtic Eduard Carbonell defensant el paper dels museus locals i situant-los en el context del sistema museístic de Catalunya. Amb variacions de detall molts pensem que la base de la museologia a Catalunya s'ha de sostenir sobre els museus locals, una altra cosa seria les classificacions o el sistema organitzador dels museus, que malauradament la Llei de museus 17/1990 estructura piramidalment a partir dels museus nacionals. Aquesta introducció s'ha de contrastar amb una altra, de passat recent, quan Carbonell era director general del Patrimoni i impulsava decididament els museus nacionals, en detriment ostensible de tota la resta de museus, especialment els locals, però l'important ara no és recordar el passat sinó destacar el futur. Seguidament hi

ha els debats dedicats a tres temes vitals per als museus: el públic, l'ús social dels museus, i les seves revistes. En primer lloc cal destacar l'acurada preparació d'aquests debats, a través de ponències introductòries o qüestionaris; en segon lloc, la tipologia de la trobada i per descomptat, també, l'escollida selecció dels participants. No cal dir que els debats s'han de llegir des del principi fins al final, per veure que les opinions, evidentment, no són coincidents, però a la fi després d'intercanviar idees ens adonem que ens hem enriquit, que tenim més dubtes i menys certeses i que el futur dels museus és esperançador i tan sols el podem afrontar amb una major i millor formació dels nostres professionals.

Daniel Solé